

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **G. T.**, zast. advokátem JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., Oveňecká 78/33, Praha 7 - Bubeneč, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2021, čj. OAM-115/LE-BA02-ZA20-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2021, čj. 20 Az 1/2021-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Marošovi Matiaškovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) je občan Gruzie, pochází z Tbilisi, kde žije též jeho rodiče. Do Česka přicestoval v roce 2005 společně s tehdejší manželkou, českou občankou. V Gruzii byl naposledy v roce 2012. V důsledku opakované trestné činnosti přišel o povolení k trvalému pobytu v ČR. Po výkonu trestu odnětí svobody v roce 2018 mu byl vystaven výjezdní příkaz, dle něhož měl vycestovat do 25. 9. 2018. Stěžovatel však ČR neopustil. Policie proto stěžovateli uložila správní vyhoštění a zajistila ho. Ze zařízení pro zajištění cizinců dne 14. 4. 2019 poprvé neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. První žádost odůvodnil obavou ze soukromých osob v Gruzii, které mu vyhrožují, také uvedl zdravotní potíže (problémy se žaludkem – reflux a vnitřní kýla, léčba z drogové závislosti, zvětšená játra, řezné rány na rukou, problémy s dýcháním a alergie). Z těchto důvodů nemůže v Gruzii být. Navazující řízení o správní žalobě krajský soud zastavil, neboť stěžovatel pobytové středisko svévolně opustil a jeho adresu se nepodařilo zjistit. Dne 16. 10. 2020, poté, co byl opětovně zajištěn, stěžovatel podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Za hlavní důvod opět označil nebezpečí ze strany osob, o jejichž činnosti informoval gruzínské orgány, opětovně uvedl též zdravotní potíže (ukončená léčba drogové závislosti, problém s dýcháním, tři operace nosu, astma a chronická rýma, podezření na diabetes, reflux, pupeční a střevní kýla, přerézání šlachy na ruce a druhá ruka po propíchnutí nožem). Návrat do Gruzie považuje za vyloučený. Během seznámení se

s podklady uvedl, že čeká na dokumenty, kterými doloží tvrzené nebezpečí. Žalovaný mu k tomu poskytl desetidenní lhůtu, stěžovatel ale již nic nedodal.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný tuto druhou (opakovanou) žádost o mezinárodní ochranu shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, proto řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu se shodují s důvody, které uvedl již v první žádosti (stále jde o nebezpečí ze strany soukromých osob a zdravotní stav). Stěžovatel neuvedl jakékoli nové informace a skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit. Krajský soud názoru žalovaného přisvědčil a výše specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Upozorňuje, že v rámci řízení nově uvedl vztah s družkou a zhoršení zdravotního stavu. Dále namítá, že nebyl dostatečně poučen o svých právech a povinnostech, neboť mu žalovaný nesdělil, že opakovanou žádost lze meritorně projednat pouze za předpokladu sdělení nových skutečností dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Současně namítá nepřiměřený zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vztah s partnerkou a zázemí na území ČR). V tomto zásahu vidí hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, což krajský soud a žalovaný nedostatečně posoudili. Dále poukazuje na nedodržování záruk řádného procesu v Gruzii, což ve spojení s ohrožením ze strany osob, o jejichž aktivitách byl nucen informovat gruzínské orgány, vede k hrozbě vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel má tedy za to, že žalovaný měl žádost posoudit meritorně.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a ve spojení s § 31 odst. 2 s. ř. s.). Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] K námitce, že stěžovatel nebyl dostatečně poučen při podání opakované žádosti, NSS odkazuje na rozsudek ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS. Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by měl a mohl účastník činit, aby dosáhl pozitivního rozhodnutí o žádosti, ale pouze pomoc k tomu, aby mohl dát zákonem stanoveným způsobem najevo, co hodlá v řízení činit. Žalovaný tedy nemusel stěžovateli dávat rady, co má tvrdit, aby se dobral věcného projednání žádosti. Žalovaný nepochybil, když stěžovateli nesdělil, že jeho žádost bude věcně projednána, jen uvede-li nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Jak k tomu vysvětlil krajský soud, předpokládá se přece, že žadatel o mezinárodní ochranu uvede veškeré důvody, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné. Ostatně přesně v tomto duchu vedl žalovaný se stěžovatelem dne 1. 12. 2020 pohovor (opakované otázky na stěžovatele, zda uvedl všechny důvody podání žádosti, respektive zda chce nějak doplnit důvody podání žádosti, ve srovnání s žádostí první).

pokračování

[7] K tvrzení, že v řízení nebyl dostatečně zohledněn dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života, NSS odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 1 As 84/2015-24, bod 12, či rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, a ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 14/2010-92. Každé vycestování cizince může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel uvedl partnerský vztah poprvé až v žalobě. Krajský soud nezjistil, že by se jednalo o novou skutečnost (žijí spolu od roku 2016), která nastala po napadeném rozhodnutí (10. 7. 2019) nebo o skutečnost, kterou bez své viny nemohl uplatnit v předchozím řízení. O nepřiměřený zásah nejde, pokud cizinec a jeho rodina mohou vést soukromý a rodinný život v domovském státě (usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 Azs 167/2016-25). Věcné projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu je podmíněno tvrzením nových skutečností nebo skutečností, které nebyly obsahem předchozí žádosti a žadatel je nemohl bez vlastního zavinění uvést a zároveň jsou tyto skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany [usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2020, čj. 1 Azs 114/2020-44, k výkladu souvisejícího článku 40 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60) srov. nedávno rozsudek SDEU ze dne 9. 9. 2021, C-18/20, XY].

[8] Tvrzení o údajné hrozbě ze strany soukromých osob není nové (podrobněji viz s. 3 napadeného rozhodnutí žalovaného). Není jej třeba opětovně věcně posoudit. Pokud měl stěžovatel za to, že bylo azylově relevantní, měl dosáhnout soudního přezkumu prvního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Opuštěním pobytového střediska se však o přezkum tohoto rozhodnutí sám připravil. Stejně tak není nové tvrzení stěžovatele o jeho zdravotním stavu.

[9] S namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu se NSS neztotožnil, neboť z odůvodnění rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech a proč považuje právní závěry stěžovatele za nesprávné (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, a ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52).

[10] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, kterou by judikatura neřešila jednotně, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Nedošlo ani k pochybení soudu při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, část III.4.). Stěžovatel ve věci neměl úspěch, žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžných nákladů řízení.

[12] Stěžovateli byl usnesením NSS ze dne 11. 6. 2021 ustanoven advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení a písemné

doplnění kasační stížnosti (2 x 3100 Kč); [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. b) a d), odst. 2 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ustanovenému zástupci tedy náleží odměna ve výši 6200 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, přiznaná částka se proto zvyšuje o výši této daně na celkových 8228 Kč. K úhradě byla stanovena lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu